

Prlek piše ... 15. kajtinge

Glasiło

Literarnega kulturnega
ljubiteljskega društva

Sv. Jurij ob Ščavnici

2021

Izdajatelj: Literarno kulturno ljubiteljsko društvo Sv. Jurij ob Ščavnici

Prispevki:

Monika Čuš

Veronika Ficko

Marjana Korotaj

Zdravko Patty

Irena Skotnik

Lektoriranje: Breda Žunič

Ilustracije: Irena Skotnik

Oblikovanje in priprava za tisk: Mitja Kurbos, društvo EkoWerkštat

Tisk: Deltakom, storitve in trgovina, Dušan Vučak s.p.

Naklada: 1000 izvodov

Leto izdaje: 2021

Literarni časopis »Prlek piše 15. cajtinge« prejmejo kot prilogo Jürjovškega glasila brezplačno vsa gospodinjstva občine Sveti Jurij ob Ščavnici.

Elektronski naslov za prispevke v naša literarna glasila:
prlekpise@gmail.com

Poštni naslov za izdelke na papirju pa je:
**Literarno društvo Sv. Jurij ob Ščavnici,
Videm 14, 9244 Sv. Jurij ob Ščavnici**

Te pa gremo...

Uj, kak je fajn, ka lahko tak pišen, kak gučin. Po prleško! Če pa še lahko to gučin, kaj si mislin, to pa je že nadstandard...ah, ne, tak bi moglo biti normalno!

Kak ste vidli na platnicah, so to že naše 15. cajtinge. Malo smo se vmes žjimi doj stavili, ze pa je že bija zodji cajt, ka po kaj po prleško napišemo.

V totih cajtingah neke pišemo zaresno, večinoma s tipkovnico, tü pa tan peški, malo pametno, mogoče de se kumi kaj zdelo noro, največji hasek pa de od tistega, kero de vas spravilo v smeh. Ker smeh je pol zdrovja, če ne celo trifrtole.

Keri že malo težko šteje, naj hitro negi poiše očole, pa en miren kot, gi je najbole komot, te pa štet.

Aja. Če se tebi tüdi kaj prisveti za napisati v toke cajtinge, te samo napiši na računalnik, pa pošli na: prlekpise@gmail.com ali pa na papir pa v kuverti pošli na toti naslov:

Literarno kulturno ljubiteljsko društvo Sv. Jurij ob Ščavnici, Videm 14, 9244 Sv. Jurij ob Ščavnici.

Jaz bon pisma celo leto devala na küp, pa te pridejo med lidi drügo leto tokega cajta.

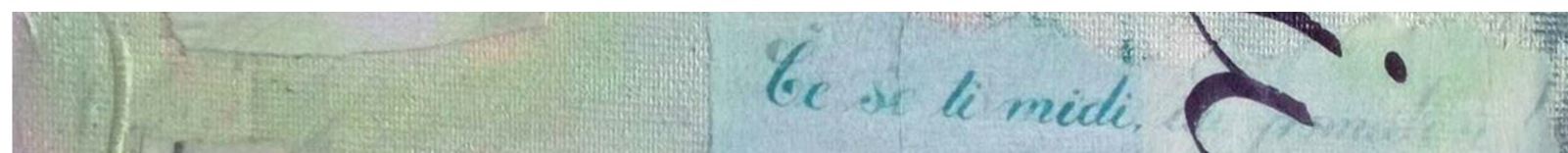
Če pa de hitro veki küp, pa lahko tüdi že preja.

Uživaj, keko gre, pa se te štejemo opet v šestnajstih cajtingah.

Lepo vas pozdrovlan,

predsednica Literarnega kulturnega ljubiteljskega društva Sv. Jurij ob Ščavnici,
Irena Skotnik

(Možno, ka de se nan drügo leto že kak načik reklo, malo bole neke krotkega bi si mogli zmisliti...)

Svetovni dan poezije 2020

Robert Špilak
21. März · 🌐

Jutranji moment

Je že res, da.. si lepota,
ko zbudiš se v novi dan,
ko nežno vetrič.. te poboža
in veš, da ni bilo.. zaman.

Morda.. samo za trenutek
misel.. ti ne da miru
in ko veš, da ta.. občutek
od sinoči.. je še tu.

Še kavo.. težko.. si pripraviš,
zmedeno zreš.. v nov dan,
ne veš kaj pričakovati
oh ti.. sinočni pripetljaj.

Ko v nekem se.. momentu,
oči najine.. spet srečajo,
ko nasmeh.. na tvojem licu
mi pove... Oh... nočno spet bo!

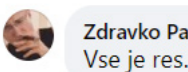
Irena Skotnik
21. März · 🌐

Naše kure so veselo vün hodile,
k sosedi v stori hejzl pridno jajca so nosile.
Zato mogli smo nareti novi plot:
bambusove palce, vmes pa drot.
Če smo zaj te duma eni,
naj so tudi kure v karanteni.
- moja zgodbica totega tjedna. 😊

Monika Čuš
21. März · 🌐

Pustite mi danes srečo in sonce,
naj sanjam spomin na včerajšnji dehteč svet,
pustite mi danes verjeti, da letim,
jutri bom znova na trdnih tleh (M. Čuš)

Zdravko Patty
Vse je res.

Irena Toš Koren
21. März · 🌐

ODISEJA
Mnogo je že bilo,
mного bo še prišlo.
Sredi morja temni
parnik in dalje gre.

Luka je tam za njim,
luka je tam pred njim;
v nebu neurje spi,
v morju je noč vode.

parnik pa dalje gre;
pena mu v kljun bobni:
mного je že bilo,
mного bo še prišlo ...

tistih, ki je meni všeč - pesem Janeza Menarta:

Jasmina Heric
21. März · 🌐

KAD IZGUBIMO SE IL' POBJEGNEMO OD NAS

Kad izgubimo se
il' pobegnemo od Nas
iz ove naše stvarnosti...

Nađimo se,
uhvatimo opet Nas,
barem u stihovima,
ponad ove naše realnosti.

Jer u stihovima,
ponad ove naše
i svake neostvarene priče,
uvijek znaš da
Sve Nam je moguće.

Pa čak i Ti i ja kao Mi,
u stvarnosti neostvareni,
u stihovima sveostvareni.

Davor Krivski

Irena Toš Koren
21. März · 🌐

ODISEJA

Mного je že bilo,
mного bo še prišlo.
Sredi morja temni
parnik in dalje gre.

Luka je tam za njim,
luka je tam pred njim;
v nebu neurje spi,
v morju je noč vode.

parnik pa dalje gre;
pena mu v kljun bobni:
mного je že bilo,
mного bo še prišlo ...

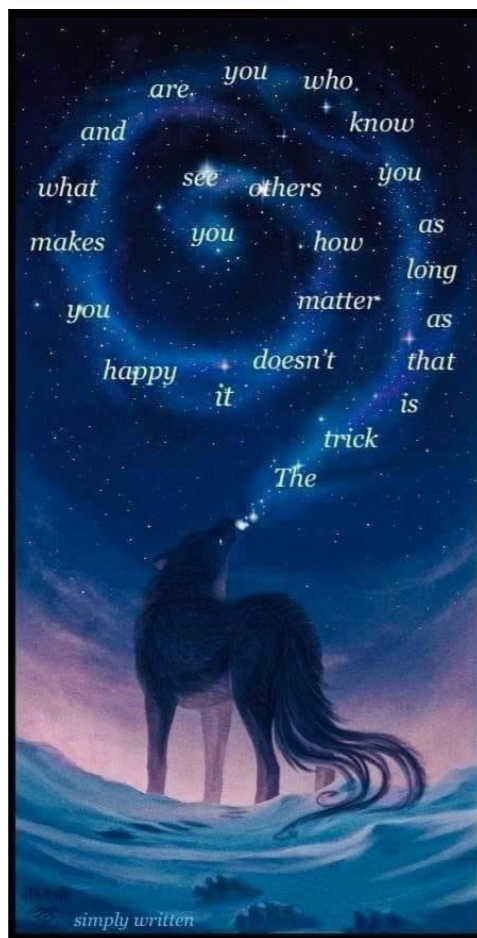
tistih, ki je meni všeč - pesem Janeza Menarta:

Tine Belc
21. März · 🌐

Vem, ni poezija, je pa po mojem vredno življenjskega cilja.

Mogoče kičasto na prvi pogled, nikakor pa lahko in dokler med potjo
ne izgubimo ljubezni v srcu, ne škodujemo ljudem in drugim bitjem
okolli nas ... skoraj nemogoče doseči. Se postavi vprašanje, Kaj je
Smisel Življenja? spoznati samega sebe in odvrči ego, vsak dan
posebej. Z lastnimi demoni, kakršnikoli že so, se ne borimo samo
enkrat, ampak vsak dan znova.

Objavljeno na Facebook-u ob dnevu poezije 2020

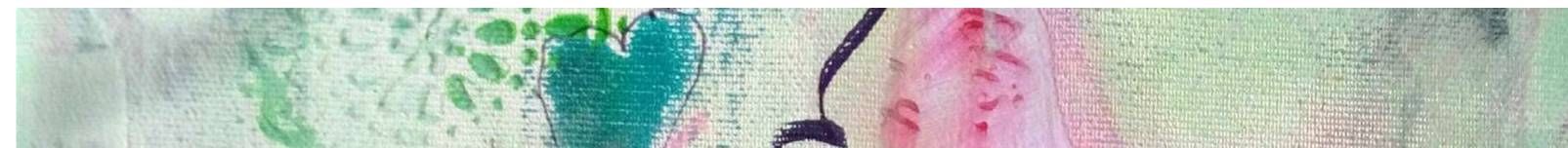
Nisem čudna, empat sem

Že kot otrok sem se zdela sama sebi čudna. Ne zaradi sebe, zelo rada sem bila sama s seboj, z živalmi, v naravi, brala knjige in srkala znanje. Niso me zanimale stvari, ki so zanimale sovrstnike. Velikokrat sem bila tarča posmeha, ker sem čutila drugače, ker sem bila mirna in tiha in zatopljena v svoj svet. Oh, ko bi ostali vedeli, kako je bil ta moj svet zanimiv. Kakšne modrosti so bile v teh knjigah, kam me je odpeljala moja bujna domišljija, kako čudovito se je stisniti k živali, ki te razume bolj kot človek in kako čudovito je sedeti ob potoku, opazovati nebo in gledati v oblake. Takrat je bil v meni popolni mir in povezanost z naravo, s svojo bitjo in vesoljem.

Kako čudovito je šele večerno gledanje v zvezde, prostrano nebo in ko se sprašuješ, kako je možno, da ni nikjer konca. Velikokrat sem se spraševala od kod dejansko prihajam in kje sem res doma. Imela sem neverjetno domišljijo in zgodbe iz vesolja, o drugih svetovih so se pisale kar same. A si predstavljate, da bi o tem, kar sem doživljala in čutila v svojem svetu govorila in pisala takrat, pred 40 in več leti? Verjetno bi me proglasili za totalno prismojeno, če ne še kaj hujšega. Še danes, ko se veliko piše in govori o duhovnosti, osebni rasti, drugih svetovih, si veliko ljudi o tem ne upa govoriti pred drugimi.

Toda, vsak dan spoznavam, da nas je veliko več, kot sem si upala kadarkoli sanjati. Da nisem sama in da nisem čudna. In da kljub temu, da si velikokrat zaželim, da bi odšla tja, kjer vsi razmišljajo in čutijo tako kot jaz, kjer je biti sočuten, ljubeč in spoštovati vsako živo in neživo bitje popolnoma normalno, poskušam razumeti, da sem z namenom tukaj, kjer sem. Da smo empati tukaj, da dajemo in širimo svetlobo in ljubezen sebi in drugim, in da pač ne moremo ugajati vsem. In da tudi ni pomembno, da nas ostali razumejo. Samo bodimo to, kar smo in bodimo ponosni na to, kar smo. Smo majhne lučke, ki lahko skupaj zasijemo kot velika luč.

Marjana Korotaj Serephentine

Bežimo

Ljudje bežimo...
pred življenjem,
pred neurjem,
pred sosedovim psom,
pred ljubeznijo,
pred resnico,
pred pravico,
pred lažjo,
pred sočlovekom,
pred odgovornostjo,
pred dolgovi,
pred svojimi leti,
pred zakoni,
pred avtomobili,
pred obveznostmi,
pred težkimi besedami,
pred soočenji,
pred lakoto,
pred človekom, ki bi ga lahko ljubili,
pred ognjem,
pred trpljenjem,
pred bolečino,
pred spremembami,
pred sovražniki,
pred streli pušk,
pred nasiljem,
pred vojno,
pred minevanjem,
bežimo sami pred seboj.
Včasih nevede zbežimo stran od sreče,
včasih obstanemo, ko bi morali bežati.
Bežimo...

Monika Čuš

Z vetrom grem v jasnosti se iščem

V konceptu med dvema hriboma je ravnovesje
dvojina
vztrajanje v blagostanju
vztrajanje v rušilnosti
hvaležnost za vsak nov dan nežnosti
miline
toplote v srcu

Iz danes na jutri jasnost v mislih in v klitju novega dneva
v semenu življenja
v stebelu pretočnosti
v cvetu neznanega zaporedja
v pričakovanju na novo barvo
v pričakovanju na rast

Veronika Ficko

Kamilice

Nežna sapa vetra pihlja
nato močan sunek
odnese ptice nesreče;
črne ptice
slabih dejanj
grobih misli
teže v stran

Naj poletijo
naj vsaj enkrat
občutijo svobodo
naj živijo ljubezen
vsaj en dan
naj letijo

Nič več niso zatrte
nič več ranjene
nič več v okvirih pričakovanj

Objemajo jih žarki sprejemanja
in moja misel o hvaležnosti
da so tudi one bele

Veronika Ficko

Lepota
Če ded pri hiši durh
pomalen rezeneru
pa jezlori, kak pri
ten naj baba lepo
se drži? Žensko
naredijo lepo gluh
smejalne gube,
taka moški, guče
tekso, ka se van
ženska lahko smeji.
Tak je reka oca
Skotnik, kida
nan lepa Vida
je skuhala kofe.

Bcise meti
lamppek od piva, kak
pišel od dela.
Tudi to smo presteli... v
dedekovi huti.

Na zidu bo zmeraj pisalo

I LOVE YOU

Že leta ob svitu hodi sedet tja na postajo
in čaka, da spet ona se z vlakom pripelje,
čas nikdar ne bo ljubezni izbrisal,
besed, ki nekoč jih na zid je napisal.

S spomina si mlade dlani vsakič znova prikliče,
v njem tisti fant od nekoč še živi,
ki na peronu jo čaka in se od sreče smeji.

Že dolgo nikjer je ni srečal,
še zmeraj se včasih oko zarosi,
brez slovesa jo pustil je samo,
slika, ki ne zbledi.

Ljubila njegove je sanje,
verjela je v njega in vanje,
v spominih tam še živita,
v srcu ljubezen je skrita.

“I love you Nina forever...”
bo zmeraj na zidu pisalo,
le tam, kjer sta sedela,
bo prazno mesto ostalo.

Monika Čuš

Naš Lojzek pa recept za pogače

Mi mammo v likovnen društvi že seden let častnega člana, na kerega smo zelo ponosni. To je gospod Lojze Veberič iz Selišč, samo zaj živi v Murski Soboti. Čeglih so mu dohtari rekli, ka ma že "veliko" pomladi, pa ka se naj začne malo doj stovlati, je vseeno durh v akciji. Najpret v glovi, te pa seveda treba stvari rešovati tudi fizično. Zodje cajte si zgleda dela red pa neke posprovla. Se razmi, ka glih genau vsega nemre rešiti son, te pa se spoti, ka je un tudi član pri jürjovških likovnikih. In tak pač tü pa tan veselo pozove Ireno. Midva z Zdravekom pa si te vzmema cajt, pa se tudi zapelama v Mursko, če treba. Ne dugo nazaj smo nabasali pun avto okvirof za slike, vaze, eno mašino za farbaje lončarije, polico, stole..., drgoč se je spota, ka nede več nüca stojala za slikanje, pa smo ga odpelali. Eno nedelo me je zva, pa reka, ka je postava pred dveri ateljeja en dober obešalnik...kak je to gor po štengah zavleka, ne ven, v glavnen, zaj je v ateljeji pa resen zelo praf pride. Toko se pač godi, če maš toke opasne člane.

Nareda pa je tudi maketo spomenika, kerega je že nekda misla postaviti v Slaptincih ali se je nekak tisto ne dalo do kunca rešiti, pa smo te zodjič enok šli sküper do župana, pa tan naredli plan, kak dale s ten. Vačik pa Lojzek si večkrat splanera, ka se zapela k Jürji na brütif, ge ma pokopano ženo in to te v petek, kda prinasa na postaji poleg sladoledarke odovlejo friške pogače. Hejdinske pogače ma strašno rad.

Tü pa tan pa Lojzek pozove tudi predsednika društva, ka si malo kaj pogučita po moško. In tak te midva zvema, ka že tri dni v blagüški šumi rihta spomenik, večer pa še ma po eno delo za nas, če čemo, ka bi se zapelali v Selišče po eno komodo, ka bi nan jo tudi da za atelje. Pa sen si pri sebi štenderala: ja pa se te človik more biti lačen, če je že celi den na tereni. Pje, te pa sen šla hitro delat hejdinske pogače, jih spekla pa ajd žjimi v atelje, ge smo meli zgučano srečanje z Lojzekom zavolo selitve omore. Večinoma je un fsaj frtol vüre preja tan, kak si zgučimo, pa tak je blo tudi te, je že seda pa čaka v avti. Jaz pridirkan z mojim "žurmobilom", hitro odklenen vhodna dvera, pogače odnesen gor na mizo, pa letin nazaj doj, ka bi mogoče zglednilo, kak da sen že dugo tan... No in na pragi se že srečama z Lojzekom, se pozdovimo, te pa na hodniki zagledne ovo kofekišto, pa provi: "Čakaj, zaj pa sen radoveden, kakšna je te to kava." Čeglih sen takoj rekla, ka bon mu v ateljeji skühala kofe, sma vseeno te nekak spravila vün s tiste kište en kakav. Te pa sen že vedla, ja človik je lačen, uf kak de veseli pogač. Pa tak je tudi bilo. Čeglih najč neso ble originalne pogače, ka glih nesen mela sira pri kuči, pa sen si po neke po svoje zmislila...ali Lojzeki so pa bile dobre. Keko neje moga pojesti, sen mu spakerala na kunci domu še za zajtrk. Vmes smo te še selili omoro, pa dedi so še dugo rajtali, ker Lojzeki pa resno zgodb nikdor ne sfali.

No drugi den pa me Lojzek opet zove: "Irena, jaz bon si zaj nareda hejdinske pogače, daj prosim povej mi kak." In seveda mu te jaz to razložin lepo vse po vrsti pa tak genau, ka se je Zdravek poleg že naglos reža. Pa te mi še na kunci Lojzek provi: "Irena, pa to treba ravno nekam napisati, ker je to čist novi recept (najbrž je misla gori ovo namesto sira), pa dobro je." Evo, te pa naj bo:

Recept za hejdinske pogače

V pisker doš skoro liter vode, malo žlico soli, pa to doš kühat. V skledo pa fsipleš hejdinsko melo (ajdovo moko), tak približno ene tri šalice. Tečas, kaj čokaš, ka voda zavre, poišeš mikser pa ga prikrediš za miksaje. Tepa v desno roko vzemeš mikser, z levo roko pa na melo vlevleš krop pa miksaš, pa pomalen dolevleš vodo, ka testo grota takšo žilavo, ka mikser skoro crkne. Pa ga te vgosneš glih malo preja. Naš mikser je to preživeja že dostokrat, pa man še ga od mame, se provi je star že najmeje 35 let. Ja, nekda so delali stvari, zato ka so se nücale, ne takak gnes den, ka se delajo zato, ka bi ble čim preja hin, ka te treba küpiti nove. No, potli pa še te malo peški z rokami spalamudiš testo, pa narediš vün eno krüglo. Te pa poišeš valem, po mizi potrosiš melo, pa razvalekaš testo, tak ka paše v en pleh. Če je veki pleh, pač bole na tenko, če je mali, pa bole na debelo, ali pa narediš nadstropno, dvojno pogačo. Po originalnen recepti deneš na testo negi pol kile sira (skute), zmešanega z eno jajco pa tri žlice kisle smetane. Eni še malo cukrajo. Jaz pa sen za Lojzeka namesto tega skühala vanilijov puding z malo meje mleka, kak piše na pakli, ga ohladila, zmešala kcoj dvo žučoka od jajc, pa naribala tri jaboke z olüpi vred, ka so ble bio pa seveda malo soli.

Toke ali drgočne pogače pa se te pečejo pri 200 stopinjah celzija tak dugo, ka po robovih grotajo malo bole temne. In se naješ kak bubek. Bog van požegnaj!

Irena Skotnik

Odhajajo

Odhajajo.
Vedno več jih je.
Vedno več sveč prižigam na grobove.
Nekaj se za vedno spreminja.
Klopi pred hišami so vse bolj prazne,
steze zaraščene,
glasovi vse tišji.
Odhajajo.
Vedno manj nas je.
Vedno manj znanih dragih obrazov.
Nekaj za vedno umira.
Polja so vse bolj polna odmevov,
kleti pajčevinaste,
nasmehi vse redkejši.
Odhajajo in postajajo spomin
in naše življenje ni nikdar več isto.

Monika Čuš

Lepo je živeti

Lepo je živeti,
ali ejnkrat moreš vmreti,
gda več nemreš peti,
te je treba vmreti!

Ker pa vmreti se boji,
vrag na duši mu sedi.
Kaj bogastvo in kaj zlato,
če si proda dušico...

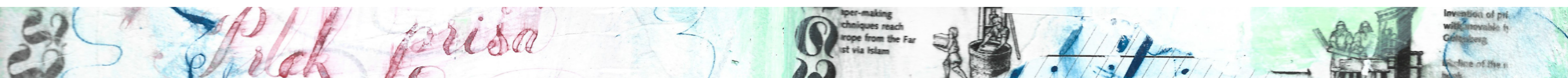
Seboj nemreš vzeti,
kaj maš na ten sveti...
Lehko je oditi,
gda maš malo v riti.

Če se živleja vžiješ,
te si rad spočiješ.
Dočik kupico držiš,
in se s prijatli veseliš.

Ejnkrat pa se fsen zgodi,
gda je cajt, te greš brez skrbi.

Lepo je živeti,
al tak je na ten sveti.
Gda več nemreš jesti, piti,
te je treba iti.

Zdravko Patty

Zrno resnice

Oča me od malega je fčija,
meti rad živleje in ta svet.
Rad si kupico je spija,
se s prijatli veselija,
peli v dugih zimskih smo nočeh.
Fse sen zveda o živleji,
o herojih in trpleji,
vmes pa lüšča tiho sen fižol.

Reka je: "Politika je kurba!"
Vse oblübla, nič pa ne dobiš.
Güli samo poštejoke,
reveže pa same toke,
ker se ji na trnek gor vlovi.
Penez Satanovo seme,
toti tvojo düšo vzeme,
nesi človek, če si brez vesti.

Svet si gnes pohlepneži lastijo,
na interneti najdeš vsakšno že norijo.
Zrno zlüščiš iz plevela,
če ti zdrava pamet dela,
a, libezen, čast, svoboda so čez vse.
Kaj je gnilo, fse propodne,
vere, vlode in države,
a libezen, čast, svoboda so čez vse!

Oča me od malega je fčija,
meti rad živleje in ta svet.
Pazi sine, nučaj pamet!
Pošten biti, to te košta,
za lübezen, čast, svobodo tvojo gre.
Kri ni voda, za ime te veže
in na tvoje gene,
čuvaj vero svojih prednikov!

Tak od storih pridno sen se fčija.
Düšo znon prečitati z oči.
Lidje so mühe al čebele,
najde fsakši to, kaj išče,
za ljubezen, čast, svobodo vedno gre.
Müha v dreki raj si najde,
sitna, giftna fse zaserje,
a čebela vedno rožo, ki medi.

Dale še je reka:
kaj ti bodo šole, fakultete,
zgübleni ne veš od ge sploh si.
So možgone ti oprali,
s fsen mogočin te zasrali,
zna bi več, če veda bi, gdo si.
Kak pomembna je družina,
tvoja stara rodovina,
za libezen, čast, svobodo našo gre.

Fse sen zveda o živleji,
o diklinah in libezni,
vmes pa lüšča tiho sen fižol.

Zdravko Patty

Kaj bi človik si obleka

Kaj ti hasni nobl cota, če ti žifce vse razcota.
Kaj ti hasni poceni cota, kera hitro z mode grota,
dosti tokih košta malo, ali neso najč za v štaló.
Kaj ti hasni lepi gvant, če si potlan te na kant?
Kaj ti hasni biti in, ka te večer si fčistar hin?

Tisti nekej glih valo, kerí svoj karakter mo.

Malo smo smešni, ali je pa nan fajn!

Irena Skotnik

Oblečeni v ljubezen

Naši gvanti pa vse drüge cote,
so naša drüga koža, znote?
Sploh je ne vseeno, kaj človik ma na sebi,
pa v kaj se mota, kda vüni mrzlo grota.

Takak najbojši je krüh domoči,
je dobro, če vsoki son se obloči.
Ali pa denok neše, kerí rad te mo,
naj ti tisti kokšo coto do.

Irena Skotnik

Barvice

Odrasli ljudje bi morali kakor otroci zmeraj nositi s sabo peresnico z barvicami.

MODRO, da bi pobarvali čudovite oblake za ptice,
ZELENO, da bi risali neskončne travnike za zajčke in srnice,
RUMENO, da bi narisali sijoče sonce v življenja drugih ljudi,
ROZA, da bi pobarvali rožice in večerno nebo,
ORANŽNO, da bi naslikali čebelice in med,
BELO, da bi pobarvali majcene snežinke,
RDEČO, da bi vsepovsod puščali odtenke ljubezni,
RJAVO, da bi risali jesensko listje dreves,
ČRNO, da bi pobarvali prijetne poletne noči,
PROZORNO, da bi barvali, barvali veter in nasmeh ljudi,
upanja, veselje in radost.

V peresnici se mora skrivati tudi radirka,
tako za vsak slučaj,
če treba komu izbrisati solze z oči,
žalost s srca,
brezup z duše, da se lahko pobarva življenje na novo.

Barvic je treba imeti vedno dovolj,
da jih lahko posodiš tistim, ki jih nimajo
ali so jih izgubili.

Z barvicami lahko narišeš mavrico zase in za druge.

Monika Čuš

Slikajmo!

Kdaj ste nazadnje risali, slikali? Vseeno kaj in kako, s svinčniki, z barvami, na papir ali platno. Ali celo na stvari. Ob telefoniranju ali kot okraševanje zapiska.

Slikanje (vse opisano velja tudi za risanje, pletenje, kvačkanje, šivanje, klekljanje...) ni le nekaj za otroke ali za ljudi, ki se čutijo poklicane k likovni umetnosti. Risanje in slikanje lahko da vsakemu človeku dodano vrednost v življenju, neodvisno od tega, če se ti zdi, da si talentiran ali ne. Za uživanje ob slikanju ne rabiš biti strokovnjak. Ni nujno, da bi morali ustvariti muzejsko umetnino.

Prednosti slikanja

Pri slikanju treniraš tvoje finomotorične sposobnosti. Le-te niso pomembne le za pisanje, temveč tudi za druge vsakodnevne situacije, kakor so oblačenje, rezanje živil za pripravo hrane... Tvoji možgani se ob tem učijo osredotočanja in s tem preziranja tistega, kar v tem trenutku ni pomembno. Ta sposobnost možganov nam pride prav pri drugih nalogah, kot je npr. učenje. Risanje skozi motorično izvajanje aktivira obe možganski polovici, kar doprinese k temu, da se povezujejo tudi drugi možganski centri. Ustvarjalni miselni procesi lahko potekajo le, če sodelujeta obe možganski polovici. Poleg tega slikanje pomaga pomirjati nenehno razmišljanje in ti pomaga k sprostitvi, tako da premakne amygdalo (možganski center za strah) v modus za počivanje. S tem se tvoji strahovi zmanjšajo in večer lažje zaspiš.

Slikanje je joga za možgane

Obstaja še več pozitivnih učinkov slikanja. Slikanje je eden od načinov spodbujanja ustvarjalnosti. Ne le, da ustvariš nekaj novega, ampak tudi to, da posnemaš nekaj že obstoječega. Neka nova tehnika ali novi material te lahko vzpodbudi, da imaš tudi na drugih življenjskih področjih več veselja do raziskovanja, eksperimentiranja in pustolovščin. In ker v umetnosti ni napačne poti oziroma so vsi rezultati pravilni, se s slikanjem učiš biti manj kritičen do samega sebe. Ob tem spoznaš, da je tvoj izdelek lahko lep, zanimiv, tudi, če ne ustreza tvojim pričakovanjem.

Tako, zdaj si pa ti na vrsti! Te že malo srbijo prsti?
Če si še ne upaš prav začeti, potem poskusi najprej vsaj z barvanjem.

Prav za tebe sem narisala mandalo na platnici glasila. Malo poišči, zagotovo se bodo našle pri hiši kakšne barvice, flomastri ali celo vodene barvice.

Pobarvano mandalo ali tudi kakšno drugo tvojo umetnino lahko pošlješ na naslov uredništva in jo boš mogoče naslednje leto našel natisnjeno v šestnajstih cajtingah.

Zbrala, prevedla in zapisala Irena Skotnik

